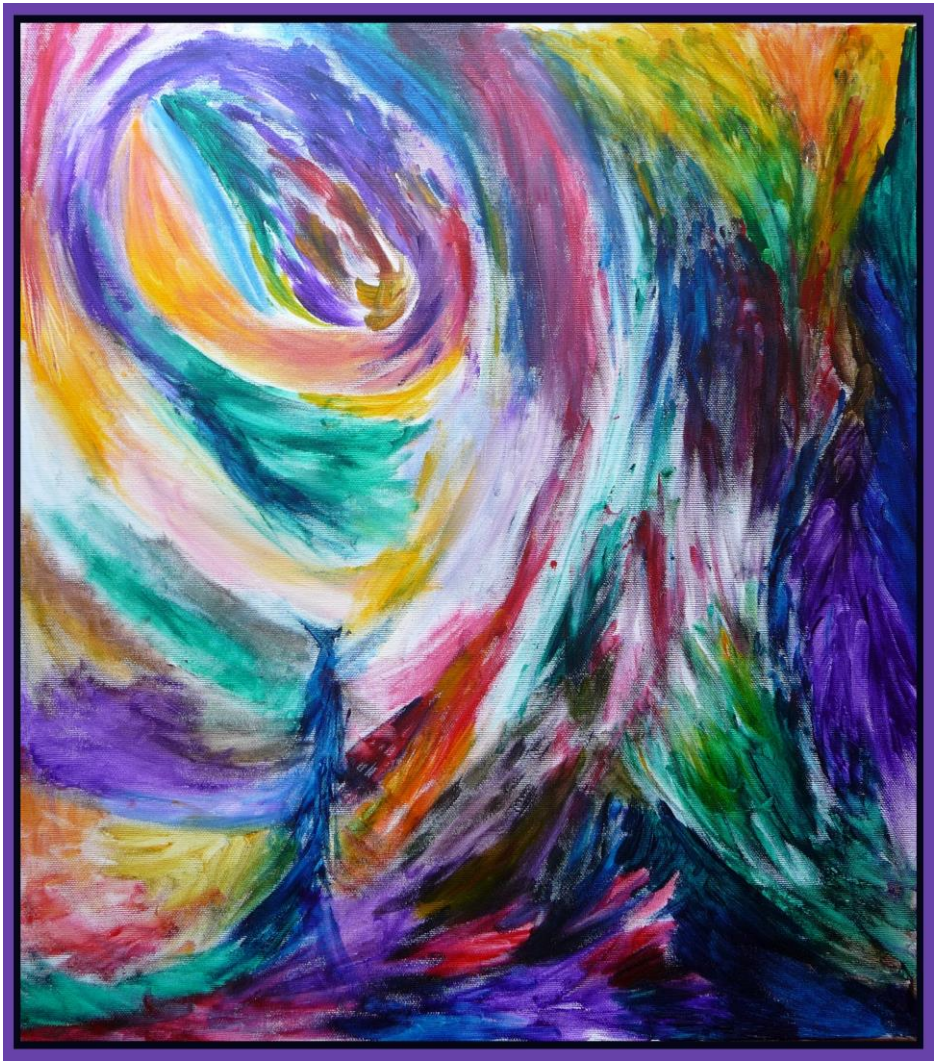
Školáček

Číslo 28 19. 6. 2014

Akademie 2014

1. Projev ředitelky školy (D. Bohatcová)
2. Pěvecký sbor ČERVÁNEK (K. Červený, M. Králová)
3. Včelí medvídci; MŠ (K.Šmejdová, J. Svobodová)
4. Jen tak si poskočit; MŠ (Z Gruszová, Z. Kašparová)
5. Sportovní vystoupení; 9. třídy (A.Vernerová)
6. Sladké mámení; žáci 1., 2. a 3. tříd (O. Ladrová)
7. Hands up; dívky z 9. B (L. Pačesová)
8. Aladin; kroužek orientálních tanců (E. Coubalová)
9. CUPS BAND; hudební vystoupení žáků 8. B a 9. A (P. Ouzká)
10. Beruško, půjč mi tečku; 2. A (O.Ladrová)
11. Step aerobik dance (L.Švarcová)
12. HEY Brother; country tanec ŠD (E.Coubalová; J. Kuntová; I. Vokřálová; H. Puričová)
13. Jedním tahem; malíři z 1. st. (L. Švarcová)
14. Zlatá nit; 5. B (L. Kratochvílová)
15. Sborový zpěv; 5. A (J. Zelinková, K. Červený)
16. Gymnastika; D. Zubcová, A. Försterová (L. Kratochvílová)
17. Mně se líbí Bob; 3., 4. a 5. třídy (O.Ladrová)
18. Módní přehlídka; 9. A a 9. B (J. Pazderková)

Ozvučení:	K. Červený
Výzdoba:	třídní učitelky z 1. stupně, vychovatelky ŠD, MŠ J. Pazderková a posluchači předmětu Výtvarné činnosti z 8. A a 8. B
Technické zajištění:	žáci 9. ročníků
Slovní doprovod:	K. Brožková a J. Buciňal 8. B
Časopis Školáček:	Hana Blažková
Režie:	Eva Coubalová

R. RULÍKOVÁ 5. A

Kresčak – místo, kde padl slepý český král

Bitva u francouzské obce Kresčak se odehrála 26. 8. 1346 a střetli se v ní Angličané a Francouzi. Na straně Francouzů stáli dva čeští králové, Jan a Karel Lucemburští.

Francouzský král prosil Jana o pomoc. Janova zpráva zastihla Karla v Itálii a hned s 500 jezdci odjel do Paříže.

Jan, který velel levému křídlu francouzské jízdy, byl už 7 let slepý – Francouzi mu proto říkali Jan Slepec. Jeho příjezd na bitevní pole byl formou rytířské sebevraždy. Do boje zasáhl zřejmě až na konci bitvy, ale než padl, nařídil, aby byl z bojiště vyveden jeho syn a nástupce Karel, jinak by mohlo České království přijít o dva své krále najednou.

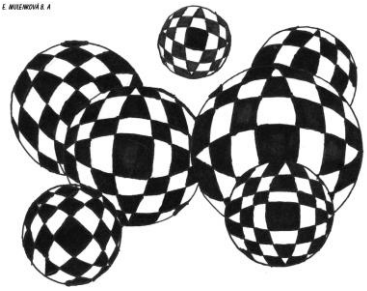
Karel se totiž stal českým králem ve chvíli, kdy zemřel jeho otec Jan, (tedy večer 26. 8. 1346). Karel byl zraněn několika šípy a vyvedení z bitvy se příliš nebránil. Jan nechal svého koně upoutat mezi koně dvou rytířů pomocí svázaných otěží s tím, že ho odvedou do nejprudší bitvy. Padl s oběma průvodci a nestačil vyslovit slova: „Toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal!“ Za prvé by v bitvě stejně nebyla slyšet, a za druhé Jan česky neuměl. Ráno je nalezli mrtvé s koňmi navzájem spojenými.

Většina padlých šlechticů byla spálena, tělo krále Jana bylo omyto, ovinuto plátnem a posláno do Lucemburku, kde bylo uloženo v předsíni velkovévodské krypty v katedrále Panny Marie. V roce 1360 byl v místě bitvy vztyčen kamenný český kříž.

Stále se říká, že Jan Lucemburský byl zabit velkým množstvím šípů, ale dle antropologů, kteří zkoumali jeho ostatky, smrtelné rány byly jen dvě. Obě bodné a zasazené zblízka. Jednu způsobil hrot kopí, který pronikl u levé lopatky a způsobil silné vnitřní krvácení. Druhá rána byla zasazena úzkou trojbokou čepelí používanou tehdy u dýk. Zasáhla levé oko a skončila v mozku. Další zásahy, které způsobily sečné zbraně na pravém předloktí, zřejmě způsobili ti, kterým se zalíbil Janův zlatem, stříbrem a drahokamy vykládaný meč a prsteny.

Dýky bývaly ve středověku používány třemi způsoby: první byl ten, že bojovník ji držel v levé ruce a s její pomocí odrážel rány nepřítele místo štítu. Druhým způsobem bylo její použití v bojové skrumáži, kde nešlo nasadit dlouhé zbraně. Tehdy se používala dýka s trojbokým průřezem čepele, která se špatně lámala. Takto upravená dýka způsobila ránu, která dlouho krvácela. Třetí způsob spočíval v tom, že s ní byl dobit raněný nepřítel, který ležel na zemi. Zásah byl veden průzorem přilby nebo mezerou mezi pláty zbroje.

Francouzi, kteří u Kresčaku prohráli, až nekriticky oceňovali, že král Jan padl za jejich zájmy, (padlo ale i 1000 francouzských rytířů a 10 000 francouzských pěšáků, počet padlých Angličanů ale není prý znám). Francouzští kronikáři udělali z Jana Lucemburského výkvět rytířstva.

Důvody, které vedly k bitvě:

Na francouzský trůn si dělali po smrti francouzského krále Karla Sličného nárok jak anglický král, tak význačný francouzský šlechtic Filip z Valois, protože Karel zemřel bez mužského potomka. Šlechta si zvolila Filipa, a Angličané proto vtrhli na francouzské území.

Anglické vojsko od dob římských legií bylo nejlépe organizované, nejzkušenější a nejlépe vycvičené. Mělo asi 4000 rytířů, tedy těžké jízdy, a 14 000 pěšáků (většinou lukostřelců s dlouhými luky a velšských vrhačů oštěpů). O francouzském vojsku se ví jen to, že mělo 12 000 rytířů a 6000 janovských střelců z kuší.

Angličané se na večer 25. 8. 1346 rozložili na mírném kopci mezi obcemi Kresčak a Wadcourd, v délce asi 2 km, odkud mohli pozorovat cestu, po které museli přijít Francouzi.

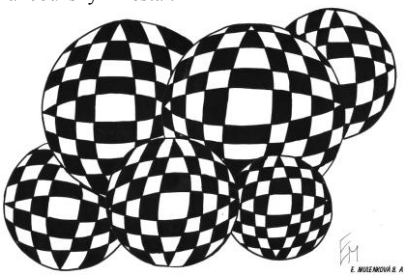
Druhý den vykopali Angličané před svými pozicemi mnoho malých jamek, které měly vyřadit z boje francouzské koně, nebo alespoň rozbít francouzské oddíly. Angličané měli zprava řeku a zleva stromy a zákopy.

Odpoledne se nad budoucím bitevním polem přehnala bouřka, která rozmáčela půdu.

Filip VI. chtěl bitvu odložit na druhý den kvůli terénu, ale i proto, že jeho pěšáci byli silně unaveni. Přesunovali se na bojiště z velice vzdáleného místa a ještě ke všemu jim tětivy kuší navlhly deštěm. Rytíři se však nemohli dočkat bitvy. Vlastní bitva začala téměř večer 26.8. Ze střelných zbraní převládaly luky a kuše, které jediné dokázaly na dálku probodnout rytířskou zbroj.

Francouzští jezdci zaútočili proti Angličanům 15krát, poslední útok už byl téměř za tmy. Všechny útoky byly odraženy. Přispělo k tomu i to, že když se francouzští pěšáci dostali k Angličanům, sesedli angličtí rytíři z koní a pomáhali pěšákům.

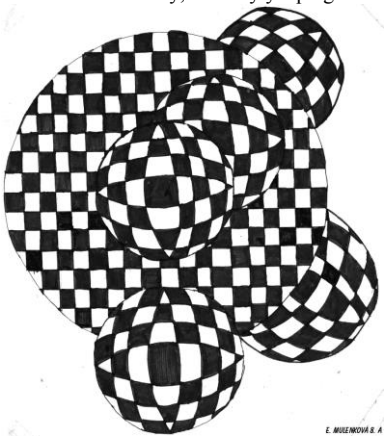
Na bitevním poli zůstalo přes 1500 francouzských rytířů a tisíce pěšáků, zajatci nebyli bráni. Vyhraná bitva nepřinesla Angličanům žádný zisk, všechno později skončilo do ztracena, Eduard se králem francouzským nestal.

Zbraně

Luky se vyráběly nejčastěji z pevného pružného dřeva tisu, jilmu, jasanu, jeřábu nebo dřínu a na šípy se využívaly mladé výhonky a proutí jasanu, dubu nebo habru. Na dřík šípu se kvůli stabilizaci při letu přilepovala pomocí moučného lepidla, smůly nebo klihu, uvařeného ze šlach nebo zbytků kůže při 120°C peříčka, která bývala ještě přivazována pevnou nití. Hroty šípů bývaly z kovaného železa. Z luku bylo možno vystřelit 10 – 12krát za minutu. Tětiva byla zhotovena z lněných nebo hedvábných nití nebo žíní – pružné šlachy se nepoužívaly, protože se vytahovaly. Nitě se natíraly voskem.

Nevýhodou kuše neboli samostřílu byla její hmotnost, velikost, složité natahování a tím i pomalejší střílení – jedna až dvě střely za minutu. Naopak její pažba umožňovala lepší zacílení. K napínání kuší se používala různá pomocná zařízení, především páky a navijáky. Středověkou kuši tvořilo lučiště, tětiva, socha a napínací a spouštěcí mechanismus. Protože se dřevěné lučiště často lámalo, zpevňovalo se březovou kůrou a na vnitřní stranu se používaly kostěné destičky. Tětiva se splétala ze šlach. Dřevěné střely byly opatřeny kovovými hroty a stabilizačními křidélky, které byly z pergamenu.

Co ještě stojí za zmínku

V katedrále Sv. Víta, Václava a Vojtěcha v areálu Pražského hradu je portrét Jana Lucemburského vytesaný do kamene. Jan si své místo zasloužil, protože v r. 1341 věnoval na výstavbu chrámu desátek, neboli desetinu výnosu všech stříbrných dolů Českého království. Vymínil si za to, že se tady budou konat výroční bohoslužby na počest příslušníků lucemburského rodu. Další Janovo zobrazení je ve Zbraslavské kronice.

Král Jan byl vynikající jezdec na koni, dokázal za den ujet až 120 km. Z Prahy do Paříže vzdálené 1033 km to stihl za 14 dní.

Roku 1980 byly Janovy ostatky převezeny do Prahy, kde je zkoumal prof. Vlček, zjistil, že král byl vysoký asi 170 cm, měl štíhlou svalnatou postavu a v bitvách a turnajích utrpěl i vážná zranění. Poté byly ostatky odvezeny zpět do Lucemburku. Na letišti při příletu a i odletu jim byla vzdána úcta, jaká se dnes vzdává prezidentům.

Z různých dějepisných knih zpracovala
K. Landová

Slohové práce žáků 9. B – ***Vlastní charakteristika*** *(p. uč. Polzerová):*

Vlastní charakteristika

Jan Balát 9. B

Jsem na světě už 15 let a myslel jsem si, že se dobře znám. Teď se mám charakterizovat a nevím, jak na to.

Jmenuji se Jan Balát, navštěvuji 9. třídu Základní školy v Uhlířských Janovicích a doufám, že příští rok budu studentem Gymnázia v Kolíně.

Nepatřil jsem mezi největší chlapce, ale v posledním roce jsem hodně vyrostl. Mám tedy vyšší postavu, díky sportu jsem svalnatý. Na oválné hlavě mi roste spousta krátce zastřižených hnědých vlasů. Oči mam malé, modrošedé, nos rovný, úzké rty skrývají zdravé zuby. Vousy mi zatím nerostou, jen měkké chmýří na bradě. Rád se oblékám sportovně.

Moje chovaní se liší podle toho, kde jsem. Mezi kamarády na atletice jsem družný, veselý, přátelský, doma občas neposlušný a nevrlý. Ve škole moc společenský nejsem, někdy se cítím nejistý. Hodně si připouštím názory spolužáků. Myslím si, že jsem pracovitý a zručný, protože pomáhám dědovi s „mužskou“ prací. Maminku a babičku rozčiluji svým přístupem k jídlu, nejím totiž maso. Dospělí o mně říkají, že jsem slušný a dobře vychovaný. Chtěl bych být správný chlap. K mým největším zálibám patří sport, konkrétně lehká atletika. Házím oštěpem, vrhám koulí a hlavně házím kladivem. Denně trénuji, posiluji a snažím se neustále zlepšovat. Na mistroství ČR jsem získal v hodu kladivem bronzovou medaili. Úspěch mi zvedl sebevědomí a motivoval mě k další píli.

Učím se dobře, mám rád matematiku, dějepis, fyziku a chemii, hůře mi jde čeština a kreslení. Nejsem počítačovým nadšencem, ani nejsem závislý na hrách na mobilu. Rád čtu, především jsem si oblíbil fantasy. Často doma hrajeme stolní hry, to mě také baví.

Mám psa – fenu labradora, kterou někdo vyhodil jako štěně. Denně jí chystám žrádlo a beru ji do přírody. Je to můj věrný kamarád.

Nevím, jestli jsem se dokázal charakterizovat správně. Lépe se mluví o druhých než o sobě.

Já ve svém zrcadle

Jiří Petrásek 9. B

Jmenuji se Jiří Petrásek, je mi 15 let a stále chodím na základní školu. Letos končím, potom bych chtěl jít na Gymnázium v Kolíně. Bydlím v rodinném domě s rodinou. Mám jednu sestru jménem Martina. Dnes vám chci povědět, jak se chovám, co mám rád a další pro mne charakteristické rysy.

Musím říci, že poslední rok se soustředím pouze na florbal. Florbal a rodina jsou mojí srdeční záležitostí. Hraji 2. juniorskou a 2. dorosteneckou ligu ve florbale. Trenér týmu SKP Olympia Kutná Hora si mě vyhlédl na školním okresním turnaji v Kutné Hoře. Vybavení florbalisty není levná záležitost, ale přežít se to dá.

Bohužel, kvůli florbalu jsem ukončil svůj druhý nejlepší koníček, ornitologii. Sezení v přírodě a poslouchání ptačího vábení mi vždy pomohlo. Nemusel jsem nad ničím přemýšlet, mohl jsem se pouze soustředit na tóny zpěvu. Poznat stovku ptáků podle zpěvu není lehké, zvlášť, když každý má minimálně tři hlasy. V minulosti jsem hrával fotbal a párkrát za měsíc tenis. Čím jsem starší, tím méně mám volného času. Například jsem každý den navštěvoval prarodiče, dnes to stíhám jednou za týden. Škola mi dává dost zabrat. Bude ještě hůř, jelikož jdu na gymnázium.

Doma se také velice věnuji mikrobiologii, to jsou bakterie a další „potvory“, které pozoruji mikroskopem. Zkusil jsem pokus s vývojem penicilínu a budu stále pokračovat. V budoucnu bych se chtěl stát chemikem a biologem.

Každý něco sbírá, já také. Táta mi věnoval alba s poštovními známkami. Některé jsou z roku 1915! Koníčků mám spousty, jak jsem ale zmínil, na některé nevyjde čas.

Povaha se dědí, ani mě to neminulo. Jsem příliš sebevědomý. Někdy se to ale hodí, nebojím se jít do nových věcí. Když se kouknu na sebe do zrcadla, uvidím sportovní, avšak hubenou postavu. Rád pomáhám dědovi s prací na zahradě. Je to lepší než s tátou.

Na závěr musím konstatovat, že popsat sám sebe je těžké. Pokusil jsem se popsat, jak nejlépe jsem mohl.

Káťa Procházková

Kateřina Procházková 9. B

Stojím před zrcadlem a přemýšlím, co o sobě napsat. Často jsem náladová. Snažím se být na všechny milá. Pohled na svět mám optimistický. Myslím, že je zbytečné být pesimista a kazit si náladu. Ale zase nejsem naivní v pohledu na svět. Myslím, že svět není spravedlivý a poctivý, ale přesto chci tu být.Často dávám šanci druhým lidem, kteří si ji nezaslouží. Když se na sebe kouknu znovu, říkám si, že jsem někdy smutná kvůli cizímu problému. Mrzí mne, když se někdo blízký trápí. Ve škole se snažím, ale ne vždy vše vyjde, tak jak bych chtěla.

Myslím, že jednou se vše ukáže. Vyjde na povrch pravda a zlo bude potrestáno. Ráda poslouchám Ewu Farnou. Nejraději mám písničky: Ticho. Maska. Z jídel mám ráda řízek, hranolky. Nejlépe se cítím mezi kamarády a lidmi, které mám ráda. Zakládám si život na vztazích, protože vztah kamarádský, partnerský je pro mne důležitý, Jsem člověk, který rád mluví a říká svůj názor nahlas. Cítím se špatně, když nemůžu říct svůj názor. Vadí mi, když mě lidé soudí a znají mne málo. Ve světě můžeme najít už málo vzorů pro svůj život. Lidé si často na něco hrají, i když nic nedokázali. Je pro mne těžké udržet se na „správné cestě,“ když kolem jsou různé jevy, které lidi kazí. Lidé rychle zapomínají. Můj sen je pracovat ve školce.

*Slohové práce žáků 9. A – **Vlastní charakteristika** (p. uč. Švarcová):*

Zuzka

Zuzana Jará 9. A

Jmenuji se Zuzana Jará, lidé kolem mě mi většinou říkají Zuzka. Bydlím ve vesnici, která se jmenuje Kasanice, ve dvougeneračním domku s babičkou a dědou, máme čtyři psy. Chodím

na Základní školu v Uhlířských Janovicích do 9. A. Narodila jsem se v Čáslavi 10. 9. 1998 a nemám sourozence.

Jsem jedináček, ale dost času trávím se svými bratránky. O prázdninách je často hlídám, vždycky mé hlídání přežili, a tak si myslím, že jsem spolehlivá. Jsem dost nešikovná, protože když něco dělám, tak často něco rozbiju. Třeba když jsem se o prázdninách byla podívat u mamky v práci, chtěla jsem jí pomoct s umýváním skleniček, netrvalo to dlouho a sklenička křupla. Také jsem pravdomluvná, protože i kdybych chtěla lhát, tak to na mně stejně všichni poznají. Jsem velký nervák a dokážu být nervózní z bezvýznamné věci.

Když ve škole mám něco říkat nazpaměť, přijdu před tabuli a padne na mě hrozná nervozita. Vůbec v ničem si najednou nejsem jistá. Nemám dobrý pocit, jako kdybych dopředu věděla, že to dopadne špatně. Podívám se na všechny ve třídě, v tu chvíli se to zlepší, ale ne na dlouho. Když konečně chci něco říct, tak se mi změní hlas a pomalu ani nemůžu dýchat. Zčervenám a strašně se klepu. Jsem opravdu strašně nervózní a už dlouho s tím bojuju.

Také se dost bojím nových věcí, jako třeba toho, že v září nastoupím na střední školu. Jsme nepořádná, a to mi často říkají i rodiče, protože si strašně nerada uklízím pokoj. Hlavně mamka mi navíc říká, že jsem velký pesimista, ale já si myslím, že už se to trochu zlepšilo. Jsem nedočkavá a nejraději bych všechno měla hned. Také jsem docela citlivá a náladová. Když mi něco nejde, tak bych s tím nejraději hned přestala.

Jsem důvěřivá, ale kamarádi vědí, že většinou brzy zjistím, kdo mluví pravdu. Jsem kamarádská, ale když se mi něco nelíbí, tak si řeknu svůj názor. Třeba když jsme s holkami ze třídy vybíraly píseň na akademii, tak jsem si řekla svůj názor, ale dokázala jsem uznat ten jejich. Jsem nápaditá, ale ne vždy je to chytrý nápad. Snažím se být ochotná, a když někdo ve škole chybí, tak půjčuji sešity na dopsání.

Když sedím na koni, tak jsem nebojácná a většinou hned pochopím, co se po mně chce. Když dělám něco, co mě baví. U koní relaxuji a dokážu se uvolnit. Také mám hrozně ráda léto, protože jsou nejlepší podmínky pro jízdu na koni.

Mám polodlouhé blond vlasy modrozelené oči. Také mám kulatý obličej s plnými rty. Nosím brýle, ale dost často místo brýlí nosím kontaktní čočky. Jsem malá a docela štíhlá. Mám ráda sportovní oblečení, ale ještě více se mi líbí oblečení společenské.

Jsou vlastnosti, kterých bych se nejraději hned zbavila. Hlavně bych se chtěla zbavit té nervozity, se kterou vážně bojuji. Také bych se měla zlepšit v uklízení a v nešikovnosti, Těch dobrých vlastností se ale vzdát nechci a budu se snažit je zlepšovat

Miška

Michaela Švarcová 9. A

Jmenuji se Michaela Švarcová, narodila jsem se v Kutné Hoře dne 26. 7. 1999. Chodím do 9. ročníku ZŠ a bydlím v Křečovicích. Máme postavený nový rodinný domek, v něm žiji s rodiči a bratrem Jirkou, kterému je 20 let.

Jsem vyšší, štíhlé, atletické postavy. Mé vlasy jsou delší, vlnité a hnědé barvy. Oči mám modré jako pomněnky a snažím se slušivě oblékat. Mezi lidmi jsem oblíbená a podle toho usuzuji, že u mne převažují kladné vlastnosti. Pokouším se být společenská a zmírnit to, že jsem urážlivá. Domnívám se, že jsem poctivá a pracovitá.

S prarodiči i rodiči vycházím velice dobře, respektuji je a ctím. Za to i oni se ke mně chovají co nejlépe a tím si vytváříme oboustranně klidný a vyvážený život. Babička někdy říká, že jsem vzteklá a neposlušná. Děda si mě nemůže vynachválit a chtěl

by mít takové vlastnosti, aby byl šikovný a pracovitý. Rodiče mi občas domlouvají, že mám být poslušnější. Jsou rádi, že dosahuji výsledků v učení, v práci i ve sportu. V oblibě mám pravdomluvné a upřímné lidi. Dobře si spolu rozumíme. Vyhýbám se konfliktům a škodolibosti spolužáků. I přesto, že jsem změnila své bydliště, stále jsem zůstala v kontaktu s přáteli od svého raného dětství. Zažili jsme spolu spoustu radostných chvil. A máme na co vzpomínat. Ochotně mi každý pomůže. Vědí, že jsem vytrvalá, stojím si za svým názorem a dokážu přitom uznat svoji chybu. Podle známých je mou nevýhodou, že trpím samomluvou.

Hodně svého volného času trávím v přírodě. Často cestuji, poznávám novou kulturu a zvyky. Turistika je pro mě velice oblíbená, krásná a zajímavá činnost. Ze sportu nejraději provozuji lehkou atletiku a baví mě jízda na koni. Již staré přísloví praví, že ten nejkrásnější pohled na světě je z koňského hřbetu.

Nejsem temperamentní, spíše mám klidnou povahu. Ne zase natolik klidnou, abych si na sobě nechala dříví štípat. Na autobus chodím ráno na poslední chvíli. Nestačím se včas připravit a obléknout, často jsem nedochvilná. Práce mě baví a nerada jsem do ní nucena. Do školy chodím s oblibou a jsem přesvědčena, že i v dalším studiu budu úspěšná. Chtěla bych studovat na gymnáziu a po něm jít na školu vyučující cizí jazyky, které patří mezi mé nejoblíbenější předměty.

Přes mé převažující kladné vlastnosti mám i několik nedostatků. Snažím se je změnit. Odstraňování našich chyb je důležité. Vytvoříme si tím bezstarostný život a budeme sami se sebou spokojeni.

Tomáš

Tomáš Novák 9. A

Jsem žákem devátého ročníku základní školy, kde jsem dostal přezdívku Noves. Bydlím v malé vesnici Onomyšl se svou rodinou. S rodiči a mou o tři a půl roku mladší sestrou obýváme rodinný dům.

Sestra ve mně spatřuje vtipného parťáka, který nezkazí žádnou legraci. Jsem pro ni člověk, který v ní vyvolává všechny emoce. Musím přiznat, že ne vždy jsou pozitivní. Tvrdí o mně, že jsem šikovný, kamarádský, ale urážlivý a zároveň jí prý lezu dost na nervy.

Moji rodiče si na mně nejvíce cení spolehlivosti a smyslu pro humor. Maminka mě ráda vidí v kuchyni. Jsem jí k ruce při vaření. Sám dokážu i něco uvařit dle hesla „hlad je nejlepší kuchař“. Oba rodiče se shodnou na tom, že jsem „odkládalista“ a prý bych měl omezit čas u počítače.

Mým největším koníčkem je pes, čtyřnohý přítel je pro mne vším. Jemu patří většina mého volného času. Musím o něj každý den pečovat a zajistit mu výcvik a procházku. Každý týden spolu chodíme na cvičák, kde se učíme respektovat jeden druhého.

Náš dům je často navštěvován mými kamarády. Většinou u nás přespí a všichni hrajeme s jinými hráči on-line hry. Ve škole jsem mezi spolužáky oblíbený pro svoji kamarádskou povahu.

Do školy jezdím rád, ale zde se projevují moje záporné vlastnosti jako je nervozita a podceňování sama sebe. S učiteli vycházím dobře, ale občas se nějaký ten problém najde. Nejhorší je, když mám být zkoušen, to bych nejradši zmizel ze třídy.

Nejvíce si na sobě cením své pracovitosti a spolehlivosti. Nervozita, stres a podceňování to jsou vlastnosti, kterých bych se nejradši zbavil.

Slohové práce žáků 6. A – ***Popis postavy*** *(p. uč. Švarcová):*

Sněhurka

Anna Mašková 6. A

Moje pohádková postava je Sněhurka. Sněhurka je postava z pohádky „ O Sněhurce a sedmi trpaslících.“ Děj se odehrává na královském zámku, v lese a v chaloupce sedmi trpaslíků. Další postavy z pohádky byly zlá královna, Sněhurčina macecha, princ a sedm trpaslíků, kteří se jmenovali Doktor, Kejchal, Stydlín, Dřímal, Šmudla, Brumla a Rejpal.

Sněhurka je na první pohled dívka křehká a půvabná, drobné postavy. Vlasy má dlouhé a černé a oči se lesknou tmavě hnědě. Vlasy jsou rozpuštěné a zdobí je červená čelenka s mašlí. Čelo je trochu zakryté vlasy. Mezi očima ční malý nos a pod ním září rudě červené rty. Tváře má do růžova. Pokožka je sněhově bílá. Její hlas zní mile a přesvědčivě, zpívá jako ptáček. Chodí jako princezna. Nosí žluto modré šaty. Šaty jsou dlouhé až k lodičkám. Rukávy jsou krátké a nadýchané. Na nohách nosí červené lodičky. Chodí jako když poskakuje a pohupuje se. Černé vlasy připomínají havraní pírka.

Postavu jsem si vybrala, protože ji všichni znají a já jsem ji několikrát viděla v pohádkách. Líbilo se mi, že se nebála trpaslíků a to, jak svým zpěvem přivolává lesní zvěř.

Krakonoš

Tereza Grossová 6. A

Vybrala jsem si postavu Krakonoše z Krkonošských pohádek. Krakonoš je silný muž s velkou mocí. Jeho přítelkyní je sojka, která svého pána upozorňuje na různá nebezpečí, která na něj chystá závistivý a líný Trautenberk. Ten bydlí v malé chaloupce se svými služebníky Ančou, Kubou a Hajným, kteří ho musí ve všem poslouchat.

Krakonoš je vládce krkonošských hor, který vládne nad přírodou, ale také nad lidmi. Je spravedlivý a dobrosrdečný a většina lidí z něj má respekt. Ve svém revíru žije sám, jen se spoustou lesních zvířátek. Krakonoš nosí dlouhý zelený kabát, hnědé vysoké boty, na hlavě hnědý klobouk se sojčím pírkem. A v ruce drží dřevěnou hůl. Pod kloboukem vykukují velké hnědé oči s hustým obočím, tváře pokryté vráskami a na bradě dlouhý plnovous. Velkou zvláštností je jeho dýmka, která nikdy nevyhasne.

Tuto pohádku s Krakonošem ráda sleduji, protože se mi líbí, že dobro a spravedlnost vždy vítězí.

Víla Amálka

Karolína Jaklová 6. A

Moje oblíbená pohádka je Říkání o víle Amálce od spisovatele Václava Čtvrtka. Víla Amálka je spravedlivá, hodná a hezká. Žije na pasece u lesa, kde má spoustu kamarádů, kterým hodně pomáhá. Její kamarádi jsou oříškový panáček, beránek Kudrna, ježek, mužík Trneček, jelen, Hrompac a Ohniváč.

Víla Amálka má krásné blonďaté vlasy jako slunce, velké modré oči, malý nos a červené tváře. Amálka nosí bílé šaty a ve vlasech modré květiny. Její postava je menší a drobná, chůze tančící jako u víly. Řeč má dětskou a rty usměvavé. Každého určitě Amálka zaujala svými dlouhými překrásnými vlasy a věnečkem z lučního kvítí, který nosila na hlavě.

Postavu víly Amálky jsem si vybrala, protože jako malá jsem měla tuto pohádku nejraději. Na víle se mi líbí, že pomáhá druhým, je spravedlivá a má hezké blonďaté vlasy jako slunce. A její příběhy jsem sledovala i ve večerníčku v televizi.

*Slohové práce žáků 8. A a 8. B – **Dopis nepostradatelnému příteli** (p. uč. Přenosilová):*

Čelenka do vlasů

Lucie Šafaříková 8. A

Moje milá přítelkyně, omlouvám se za to, že jsem tě dnes nevzala do školy. Ale už tě týden nemohu najít. Jsi růžová a stejně tě nevidím. Vzala jsem si tvoji kamarádku zelenou. Taky jsem ti zapomněla říct, že jsem včera večer rozlápla tvou nejlepší kamarádku fialovou. Když jsem tě hledala, položila jsem ji na postel a rozsedla ji. Je mi to moc líto, že máš svoji kamarádku na dvě půlky.

Už se těším, až tě najdu a dám si tě do vlasů. Zatím nosím zelenou, ale ta už je trochu nakřáplá. Naposledy jsem tě viděla ležet na pohovce a teď tam nejsi. Už nevím kde hledat. Ostatním čelenkám už se také stýská. Doufám, že tě brzy najdu. Zatím ahoj!

Řasenka

Tereza Náhlovská 8. B

Dneska ráno jsme se potkali, ale vůbec jsem si nemohla vybrat mezi tebou a tvými kamarádkami. Mám vás všechny ráda, ale prostě jsem si musela vybrat. Moc jsem se ostatním omluvila, že jsem si je nevybrala, protože jsem si vybrala tu v žlutém tričku, se žlutými kalhoty a černými vlasy. Jenže tvé kamarádky se na mě naštvaly. Moc mě to mrzí. Nevíš, jak to s nimi urovnat?

Napadla mě jen jedna jediná myšlenka, jak to s nimi urovnat. Řeknu jim, že se s nimi potkám každé ráno pokaždé s jinou. Doufám, že jim tato myšlenka bude vyhovovat. Snad se na mě nebudou zlobit ještě víc. Moc ti děkuji za to, že mi pomáháš se upravit. Mám tě ráda, moje milá řasenko.

Lednička

Vojtěch Vondráček 8.A

Ahoj kamarádko. Včera jsme se moc neviděli, ale to nevadí, doufám, že pro mě budeš mít něco dobrého. Protože, i když je mi v tvé přítomnosti zima, máš vždy něco dobrého a chutného. Ale nikdy nezapomenu, jak jsem za tebou jednou přišel, a ty jsi pro mě nic neměla. Byl to hrozný pocit a myslel jsem, že ti přeříznu kabel života a vyhodím tě z okna. Naštěstí se tak nestalo, protože přijela mamka, a ty si byla zase plná lákavých jídel, která mám rád. Děkuji ti, že mě máš ráda a vždy mi doplníš energii tvými výbornými jídly, která jsou ale občas studenější.

Brýle

Barbora Schreierová 8. B

Můj milý příteli, díky tobě vidím svět lepší, krásnější a rozzářenější. Jednoho dne se ti ale něco stalo a já jsem viděla svět zase šedý a nepřesný. Když jsem ale přišla po pár dnech domů, byl jsi tam a za to ti moc děkuji. Už si zase s tebou užívám skvělé chvilky, píšeme spolu, díváme se na filmy a to nejlepší, stojíme pořád při sobě. A co je na tobě nej? Jsi stylový a prostě in. Děkuji vám za vše brýle.

Fotbalový míč

Marek Bílek 8. A

Můj milý kamaráde, vždy se mi po tobě stýská, když nejsem s tebou.Vžycky se moc těším, až si spolu budeme zase hrát a dovádět a všechno možné. Když jsem bez tebe, připadám si samotný. Vzpomínám skoro každou noc, jak jsme spolu na hřišti zažívali dobrodružství. Pokaždé, když přijdu ze školy, připadá mi, jako kdybys mne pořád vábil, abych si šel s tebou hrát. Ve škole často kamarádům vyprávím, jak jsi skvělý a nenahraditelný, a že bych tě nevyměnil za žádnou jinou věc, i kdyby to bylo cokoliv. Už se těším, až se spolu zase uvidíme, můj milý fotbalový míči.

Hřebínek

Andrea Cenknerová 8. B

Můj milý příteli. Dnes jsi mě opět zklamal. Poté, co jsem ráno vstala, jsem tě hledala dlouhé minuty po celém pokoji. Nikde jsi nebyl. Takže jsem naší každodenní schůzku vynechala. Teď už vím, proč na mě mamka ráno tak koukala. Musím se ti taky omluvit, přestože jsem tě vyměnila, abych mohla odejít do školy. Velmi si mi chyběl. Vždy jsi každou přestávku se mnou a dokonce jsi tak hodný a pomáháš i mým kamarádkám. Ale teď jsi tu nebyl. Když jsem přišla domů, stále jsem tě ještě neměla. Přemýšlela jsem a říkala si, kdybych byla tebou, kde bych byla. Nakonec jsem tě našla v koupelně a hned jsi mi pomohl.

PS: Moc se ti omlouvám, protože mě občas naštveš, a tak skončíš na zemi. Doufám, že se na mě nezlobíš, protože ty taky nejsi andílek. Ty vlasy, které jsi mi vytrhal, mi nikdo nevrátí. Mám tě moc ráda, hřebínku.

Slohové práce žáků 6. B a 6. C – ***Pokus o charakteristiku zvířete humornou formou*** *(p. uč. Polzerová):*

Kakadu růžočelý
Kateřina Žohová 6.C

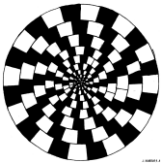
Papoušek je chytrý, ale někdy dokáže udělat takový nepořádek, jako po pěti lidech. Protože se rád koupe a vodu stříká na kolo a protože si vyhazuje jídlo z misky ven. Má rád zrcátka, jenže se někdy sám sebe lekne. Potom se také rád houpe a mlátí přitom ocasem do zvonečku. Největší papouškovi nepřátelé jsou kočky, psi a můj táta, protože se ho bojí.

Prase divoké
Ondřej Zeman 6. C

Prase divoké je do jisté míry klidný tvor. Když se objeví člověk, je to dokonce velmi přítulné zvíře. Na první pohled je vidět, že by pozdravil každého člověka. Ne každý o to ale stojí. Jí převážně kuřecí a hovězí steaky a jako dezert má rád nadívané bukvice.

Krtek
Monika Loudová 6. B

Moje druhé nejoblíbenější zvíře je krtek. Krtek se vyskytuje v podzemí a je aktivní v noci. Je poměrně užitečný, protože kypří půdu a rozptyluje lidi, když jim začne dělat krtiny na zahrádce. Má 3 úhlavní nepřátele.- lidi, auta a jedy v půdě. Krtek se živí žížalami a dalšími různými potvorami. Místo nohou má lopatky, se kterými ryje v zemi. Díky krtkovi mají další zvířata, která žijí v zemi, metro.

Slohové práce žáků – ***Vlastní tvorba*** *7. B (p. uč. L. Švarcová)*

Hloupý vlk
Jiří Vyhnánek 7.B

Vlk se vydal do lesa tábořit. Postavil si stan, ustlal si v něm, připravil si buřty a chtěl rozdělat oheň, jenomže neměl sirky. Všeho nechal a běžel pro ně až domů. Když přišel, chtěl zase rozdělat oheň, ale neměl papír, a protože tábořil poprvé, neuměl rozdělat oheň bez papíru. Tak zase běžel až domů. Když přišel, konečně rozdělal oheň, ale neměl čím přiložit, tak šel nasbírat dřevo. Ale když přišel k ohni, tak našel jen žhavé uhlíky. Pokoušel se ho rozfoukat, ale popel se mu dostal do očí a on si to nemohl vypláchnout, protože neměl vodu.

Ponaučení: Dvakrát měř, jednou řež.

O lišce a myšce
Lenka Zuchová 7. B

Liška měla velký hlad. Rozhodla se, že v lese nastraží past a chytí si nějakou myšku. Když past nastražila, schovala se do křoví a čekala. Po chvilce přišla myška, ale prošla těsně vedle

pasti. Liška si řekla, že v křoví počká do zítra, kdyby tudy zítra myška zase procházela. Druhý den opravdu myška zase přišla. Liška byla tak šťastná, že se myška možná chytí, že se začala radovat. Jak se ale radovala, křoví se pohnulo a myška si lišky všimla, ale nedala na sobě nic znát. Pak se pozorně zadívala před sebe a uviděla past lehce skrytou v listí. Myška past zase o kousíček obešla, ale tentokrát úmyslně, protože měla plán. Liška si řekla, že myška musí ještě do třetice přijít, a tak zase zůstala v křoví. Třetí den myška opravdu opět přišla, ale tentokrát s plánem, jak na lišku vyzrát. Myška přišla a šla přímo k pasti. Liška už se v křoví tajně radovala. Myška došla až k pasti, cukla sebou a zakřičela bolestí. Na to liška čekala, vyběhla z křoví a skočila rovnou na myšku. Myška však těsně před tím, než na ní liška dopadla, uskočila, a tak se do pasti chytla liška.

Chamtivý pes

Anna Mejstříková 7. B

Když bylo venku hezky a tráva voněla, pomyslel si starý chamtivý pes, že půjde ven. Když se tak procházel, najednou vidí kost. To vám ale byla kost! Velká a chutná. Šťastný pes si vesele poskakoval a najednou jeho pozornost upoutala voda. No co, řekl si a šel se k rybníku podívat. Nahlédl přes okraj a co vidí. Velký starý pes nese krásnou kost. Kdybych kost na chvíli pustil a potom sebral obě, měl bych velkou hostinu, pomyslí si. Tak pes kost pouští a diví se, proč druhý pes dělá to samé. Než stačí něco udělat, kost spadne do vody a hladina se rozvíří. To jsem ale hlupák, pomyslí si, a se staženým ocasem jde domů.

O veverkách

Radka Vilímová 7.B

Byl jednou jeden les, ve kterém bydlel veverčák a veverka. Každý ale byl ve svém domku. Veverka veverčákovi strašně záviděla zásobu ořechů a často se jí zdál sen, ve kterém s veverčákem v jeho stromě a spokojeně si bere ořechy z jeho zásob. A tak se rozhodla, že se postará o to, aby se její sen stal skutečností. Začala za veverčákem dolézat, skákala s ním ze stromu na strom a pořád mu říkala, jaké by to bylo skvělé, kdyby spolu byli přes zimu v jeho stromě. Jednoho dne byl veverčák už natolik přesvědčen, že je veverka tou nejlepší kamarádkou ze všech, že jí dovolil strávit zimu s ním v jeho stromě. A tak se splnil veverčin sen. Mohla si brát v zimě ořechů, kolik jen chtěla. Když tedy měla veverka to, co chtěla, přestala si veverčáka tolik všímat.

Přísloví: Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají.

Jak se na světě objevila první pila

Vilímová Radka 7. B

Kdysi dávno, když lidé ještě neznali pily a vše se snažili uříznout ostrým kamenem nebo největším nožem, který v domácnosti měli, stál u nedalekého lesa malý domeček a v něm žila jedna chudá vdova se svým synem.

Její syn byl už dávno dospělý mužský a chodil každý den do lesa pro dříví. Vždy, když se vrátil po práci domů, měl zakrvácené ruce a mozoly od toho, jak se všemožnými způsoby snažil pokácet co nejvíce stromů. Jeho matka se na to nemohla dívat. Nelíbilo se jí, jak její syn trpí při práci.

Rozhodla se tedy, že od této doby bude od rána do večera se svým synem vymýšlet způsob, jak by se dalo kácení stromů ulehčit. A tak tedy matka se synem vymýšlejí nápady od rána do večera, ale nic pořádného je nenapadá. „Kašlu na to!“ vykřikl syn. „Je to

nemožné, všechny nápady, které jsme měli, byly špatné. Buď by ta věc nefungovala nebo by byla její výbava moc drahá!“ „Honzo, uklidni se!“ okřikla ho matka. „Jsem si jistá, že musí existovat způsob, jak si kácení a řezání stromů ulehčit.“ Ale syn ji neposlouchal a šel si namazat kousek chleba máslem. Pak si sedl ke stolu a zamyšleně chléb žvýkal.

Matka se na něj chvíli dívala a pak zvolala: „Ano! Už to mám!“ „Tak povídej, matko.“ Pobízí ji syn. „Na co jsi přišla.“ „Zoubky!!“ Vykřikla pouze matka. „Co?“ ptal se udiveně syn. „Všiml sis někdy, Honzo, jak ti tvé ostré zuby pomáhají k utržení kousku chleba? To bude ono, seženeme plech a uděláme na něm zoubky, řezání pak jistě půjde samo.“ „No, jak myslíš matko,“ řekl syn a šel hledat nějaký plech. „Tady jeden je!“ zvolala matka. Tak tedy vzali plech, udělali na něm zoubky a hned ho šli vyzkoušet. Fungovalo to, pak dodělali ještě dvě ouška na držení, aby to bylo pohodlnější. A bylo to. A od té doby lidé řežou pouze pilou.

Jak vznikla pila

Anna Mejstříková, 7. B

Když bylo všude mokro a byl právě podzim, v jednom velkém lese žil starý dřevorubec se ženou a třemi dětmi. V té době byly ještě kruté zimy a dřeva bylo u lidí málo. V zimě lidé trpěli zimou a měli jen nechutné zavařené potraviny a sušené maso. Jednou toho měl dřevorubec dost a řekl: „Já s tím něco udělám!“

Vydal se do lesa, sedl si na pařez a začal přemýšlet. Najednou usnul. V tom snu se mu zjevila krásná víla, která mu povídá: „Až přijdeš domů, vezmi si starý kus kovu. Obrus ho do ostnů a na něj připevni kus dřeva. Budeš moct řezat rychleji,“ řekla víla tajemně a zmizela.

Dřevorubec se probudil a vílu poslechl. Od té doby má rodina spoustu dříví. V zimě si vaří jídlo a z prodeje mají spousty peněz.

Jak vznikla první pila

Jiří Vyhnánek 7. B

Dříve, když lidé ještě neměli pilu a bydleli v jeskyních, kde byla zima, si řekli, že s tím něco udělají.

Maminka, která se jmenovala Pračlověčice, měla synáčka Pračlovíčka, který byl velice vynalézavý. Vymyslel třeba vůz nebo kladivo.

Jednou, když se zase připravovali na zimu, řekla maminka Pračlovíčkovi, ať nanosí klacíky z lesa a ať jich nanosí hodně, protože hned shoří.

Pračlovíček tedy šel, ale když už chodil druhý den, tak si řekl, že s tím něco udělá. Sedl si a zkoušel vymyslet něco podobného jako kladívko, a tak vymyslel sekyrku. Jenomže s ní sekat bylo moc namáhavé, a tak si řekl, že musí vymyslet něco jiného. Šel domů a přemýšlel, co s tím udělat. Jenomže jak přemýšlel, zakopl o kámen, který byl dlouhý a zubatý a poranil si nohu. A teď se mu rozsvítilo a řekl si: „Když poranil nohu mně, tak proč ne kmenu?“.

Když teda dokulhal domů, připevnil na kámen násadu, a tak vznikla pila. A dřeva bylo na celý rok.

*Slohová práce – **Líčení** (p. uč. L. Švarcová)*

Lesní chatka

Bára Vejdělková 7.B

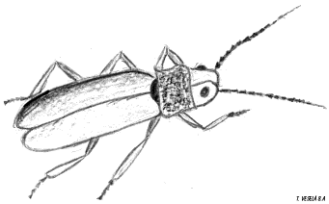

Na obrázku je zachycena opuštěná dřevěná chatka s verandou. Před ní stojí dvě lavice, stlučené z několika prken. V pozadí se vypíná smrkový les. Mezi jeho holými kmeny se schovává dřevěná kadibudka. Okolí chaty je podivně smutné a pusté. Jako by se tam zastavil čas.

Důvod pro pořízení této fotografie může být vzpomínka na letní dovolenou v přírodě, kam se vracíme každé léto.

Chajda dřepí na mýtince uprostřed lesa jako hříbek posazený v pustém lese. Místo sametové hlavičky ji však zdobí střecha, podobající se špičce hory. Z jejího vrcholu trčí hranatý cihlový komín. Vpravo střecha zvolna klesá, natahuje se přes verandu, jako by ji chtěla obejmout a chránit ji před lijáky, vichry, ale i před žhnoucími slunečnými paprsky. Vyrovnané dříví se tiskne ke stěně verandy.

Nad malým, krčícím se ohništěm hlídkují dvě dřevěné lavice. Stojí jako strážci, kteří jen tak někomu nedovolí přisednout si a zapálit oheň.

Mohutné stromy, tyčící se až do nebes, obklopují toto čarovné místo. Slouží jako obranná zeď před rámusem města, smradlavými výpary z aut a vším nepořádkem. Nic nesmí narušit pohádkovou přírodu. Vše tiše spí a čeká na blankytně modré léto.

Jen malý zapomenutý špalíček blízko ohniště nám připomíná časy, kdy tu bylo živo a veselo.

Pohled na opuštěnou chaloupku se zabedněnými okenicemi ve mně vyvolává pocit samoty a touhy rozjet rozjet se tam. Otevřít okna, vynést peřiny na zápraží, posadit se na schody a zaposlouchat se do cvrlikání ptáčků. Nadechnout se smolné vůně jehličí. Ponořit se hlouběji do lesa, cestou zobat voňavé maliny, trnité ostružiny a slaďoučké jahody. Nacpat si plnou pusu temných borůvek a být od nich umazaná. Prodírat se lesem, kochat se perlami rosy, brouzdat se průzračnými potůčky a stavět hráze.

Tento obrázek jsem si vybrala, protože se mi vybaví kouzelný čas prázdnin. Kdy plápolá táborák, štiplavý kouř nám vhání slzy do očí, z bořtů máme boule za ušima a je nám všem dobře. Večer jdeme unaveni spát a necháváme se unášet tichem přírody.

Slohové práce žáků 4. C (p. uč. Vozábová)

Lelčí den

Petra Vilímová 4. C

Lelek, ten od rána do večera spí a lelkuje. Sem tam se někde prolétne a hned zase letí do hnízda. Lehne si a pořád jen a jen lelkuje a jen a jen jí. Vždycky si odlétne na vyšší větev a tam se jen cpe různými muškami, které tam poletují. Někdy si lehne na lehátko, nasadí si sluneční brýle a spí a spí… Děti, ty ve škole namáhají mozky, což lelek ne. Ten jedině na ně kouká a směje se jim. Pak zase letí dál a většinou to skončí tak, že letí do hnízda, kde pořád jen jí a spí. A takhle se to opakuje pořád.

Cesta za elfí hůlkou

Josef Protiva 4. C

Žil jednou jeden elf a ten měl bratra Elfiho, ale naším hrdinou je Tim. Bylo mu osmnáct let. Jednou se Tim rozhodl, že se vydá do světa. Sbalil si své věci a šel na konec města, kde potkal starého dědečka. Ten mu řekl, že kdesi v černém lese je starý hrad, ve kterém je uložena elfí hůlka. Tim se rozhodl, že elfí hůlku najde. Starý dědeček mu prozradil, že v černém lese je spousta příšer, které bude muset porazit. Tim se rozhodl, že elfí hůlku získá a šel dál. Šel pět dnů a našel černý les, který je prý plný příšer. Šel do něj a našel podivný kámen, na kterém byl vzorec. Tim si myslel, že tím porazí příšery. Tak šel dál a ve velké roklince viděl velké příšery a v jejich čele stál velký stín. Tim běžel tak rychle, až se dostal k hradu, kde byl stejný vzorec jako na kamínku. Kamínek přitiskl na vzorec a všechna tajná propadliště se otevřela. Tim se propadl do tajné místnosti, kde byla uložena elfí hůlka. Tim hůlku vzal a rychle běžel proti příšerám. Tim použil hůlku, aby příšery porazil, ale místo toho je osvobodil od temného stínu. Všechny příšery mu poděkovaly a Timovi ukázaly cestu ven z lesa. Tim se vrátil do města a všem ukázal elfí hůlku, a tak se stal starostou města. Ale říká se, že tam někde je další kus elfí hůlky, ale to je nemožné.

O čertovi a koze

Kristýna Novotná 4. C

Jednou žila byla koza, která ráda jedla seno. Jedla ho tak ráda, že za jeden den by snědla jeden celý velký vůz. A sedlák, co tu kozu živil, kvůli ni přišel o všechny peníze. A tak kozu prodal čertovi. Čert si pro kozu rád přišel a chtěl si jí vzít do pekla, ale koza nechtěla. Čert se ale nedal a kozu do pekla dotáhl. Když tam přišli, ležel na seně jiný čert, koza se rozběhla za ním a seno chtěla sníst. Ale zakopla a spadla do hrnce, čerti si na ní pěkně pochutnali. A od kozy, která jedla moc sena, byl zase klid.

Slohové práce žáků 4.B (p. uč. Závůrková)

Zážitky z prázdnin

Eliška Procházková 4.B

Můj nejlepší zážitek z prázdnin pro mě byl týdenní pobyt v Chorvatsku.

V sobotu večer v 11:00 mě rodiče oblékli a naložili do auta. Když jsem se vzbudila, ptala jsem se táty, kam jedeme. Řekl mi, že na tajnou noční akci. Jeli jsme 13 hodin, až jsme dorazili na místo. Říkám si, co je to za velké jezero? Kdepak, to je moře. A pak se ptám tatínka, jak tu dlouho budeme? Tak 2 – 3 hodiny. jo, to mi stačí. A co kdybychom tu byli celý týden, zeptal se tatínek. Ale to bychom tu neměli jídlo a kde budeme spát? Neboj, to už je zařízené. Hurá, hurá. Tak jsme se šli ubytovat. Když jsme se ubytovali, šli jsme se koupat do moře. Jeli jsme na vodním skútru a na

banánu. Vždy jsme si našli kamennou pláž. Jeden den táta vymyslel, že si uděláme výlet na raftech. Sjeli jsme řeku Cetinu. Bylo to super.

Jeden den jsme se šli projít do města Omiš, kde jsme si dali velkou zmrzku a dali si modrou fantu.

Bylo to super překvapení, které jsem nečekala.

Pohádky o čertech, skřítcích a princeznách *(p. uč. Závůrková)*

O čertech

Jana Kratochvílová

Jednou jsme byli na dovolené ve Znojmě. Zrovna jsme byli na pláži. A na lehátku ležela taková zvláštní paní, která se jen opalovala, a ani jednou se nešla koupat. Bylo mi to divné, ale nedala jsem to na sobě znát.

Ta paní byla celá černá jako uhlí. Jednou se šla napít. Když prošla kolem nás, podívala se na mne. V očích jsem viděla oheň, jiskry a zlost. Nohy měla hubené a trochu chlupaté. Vlasy měla po ramena a žádné uši! Na zadku měla zvláštní výstupek a v tu chvíli mi to došlo… Vždyť je to čert! Nebo ne? Napadlo mě, že jí budu sledovat. Šla do lesa, který byl poblíž, a vešla do stromu! Lekla jsem se a utekla. Když jsem se probudila, byla jsem v nemocnici.

Veronika Pokorná

Jednou, to bylo dávno, když u nás spala moje kamarádka Verča. Byly jsme samy doma a šly jsme za mojí sestřenicí Terkou. Když jsme k ní přišly, Terku napadlo, že půjdeme do bunkru. Najednou na nás vybafl čert!

Ten čert byl ušmudlaný od uhlí, měl hustý kožich. Jeho oči zářily rudě červenou barvou. Rohy byly dlouhé a černé. Jazyk měl červený. Na zádech nesl pytel.

Najednou se objevil další čert, ale ten byl učesaný, oblečený a neměl velké rohy jako ten první a také byl hodný. Pak vzal pytel, který držel zlý čert, a strčil ho do něj. Pak se s námi rozloučil a zmizel.

Matyáš Nepraš

Bylo to jedné černé noci, když mne maminka volala domů. Najednou se vedle mě objevil čert. Koukal jsem n a něj a on řekl: „Co tu děláš?“ „Jdu domů,“ řekl jsem, „ a kdo vlastně jsi?“ „Jsem čert.“ Vypadal jako oblečený kozel v kalhotách, roztrhaném tričku a chlupaté čepici. Rohy mu trčely jako dva ostré dlouhé nože.

Byl jsem vyděšený, protože začal hubovat, že jsem tak pozdě venku sám. Pouštěl na mě hrůzu a chtěl mě proměnit ve slizkou žábu. Přidal jsem do kroku, abych mu utekl

Povedlo se. Domů jsem přišel dřív, než se kouzlo spustilo.

Vendula Přenosilová

Jednou ráno mě maminka poslala, abych šla vynést odpadkový koš. Otevřela jsem víko popelnice a vidím čerta, jak cucá staré lízátko a přitom říká: „Mňam, mňam.“

Bylo to malé čertí miminko, bylo zavinuté v bílé zavinovačce a na hlavičce mu rašily malinké růžky. Mělo velmi dlouhý jazyk.

Bylo mi ho líto, tak jsem ho vzala do náruče. Ale najednou se přede mnou objevila čertice, byla asi jeho maminka. A říkala mi: „Děkuji ti, že jsi našla mého synáčka, dáš mi ho zpět?“ Byla jsem překvapená, ale nakonec jsem jí ho dala. A potom zmizela i s malým čertíkem.

Kateřina Rytinová

Jednou, když jsem šla sama večer v 9 hodin na nákup, potkala jsem nějakého kozla. Nevěděla jsem, co po mně chce. Pořád se na mě díval černýma očima. Myslela jsem si, že chce po mně zelí. Dala jsem mu do úst kus toho zelí a on na mě promluvil: „Co mi to dáváš do úst za hnus?“ V ten okamžik jsem věděla, že je to čert a ne kozel.

Protože byl chlupatý a měl na hlavě rohy dlouhé jako šišky z jedle a k tomu ještě místo jedné nohy kopyto, vypadal strašidelně. Strašně jsem se lekla. Chtěla jsem běžet pryč, ale chytil mě za nohu. Nemohla jsem utéct.

Čerti nesnáší vodu a bojí se jí. Měla jsem štěstí, protože začalo pršet. Čert mě pustil a já jsem utekla. Pak jsem před sebou uviděla svůj pokojíček. A probudila se. Oddychla jsem si: „Uf, byl to jen zlý sen.“

O skřítcích

Václav Kádner

Můj skřítek se jmenuje Jaroušek, ale kamarádi z lesa mu říkají Jarda.

Úkolem Jarouška je každý den sbírat odpadky z lesa. Hlavně v létě a na podzim, když do lesa chodí houbaři a házejí odpadky, kam se jim chce. Všechen odpad odnese na konec lesa, kde je skládka.

Jaroušek je drobný skřítek. Je to hodné stvoření, Skřítek je malinký, aby ho mohly vidět jenom děti. Má velké červené oči, dlouhý tupý nos a pořád se směje. Má trochu větší břicho, ale nohy a ruce má dlouhé. Oblečený je v dlouhé hnědé košili.

Žije hluboko v lese u Kolína. Bydlí v pařezu a má docela útulný domek. Před domkem mu roste kapradí a tráva. Venku hned vedle dveří má lavičku z jehličí. Jelikož přes pařez roste kapradí, nesvítí na něho moc slunce, ale aspoň ho tam neuvidí žádná bytost. Jaroušek je spokojený a těší se na další léto, protože bude zase sbírat odpadky.

Hana Lázňovská

Můj skřítek se jmenuje Štístko. Toto jméno jsem mu dala já, protože mi přináší štěstí.

Štístko je na světě proto, aby dětem přinášel štěstí a radost ze života. Mně například radí, abych se dobře učila, protože potom budu dostávat samé jedničky a z nich budu mít radost já i rodiče.

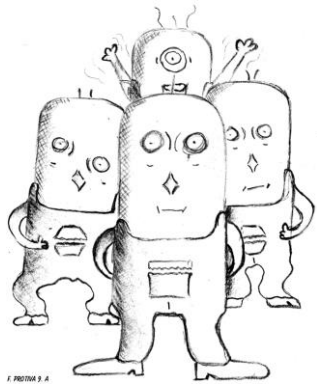
Můj skřítek je takový malý panáček. Má kulatou hlavu, špičatý nos a velké modré oči. Rád nosí zelené kalhoty, kostkované sako a modrou čepici s bambulí. Čepici nosí skoro vždy, protože má jen tři vlasy.

Můj skřítek bydlí v jeskyni, která je v jednom hlubokém lese nedaleko řeky Sázavy. Žije se mi tam dobře, protože v lese roste hodně lesních jahod, malin, ostružin a hub, které má tuze rád.

Martina Petrásková

Byl jednou jeden skřítek a jmenoval se Lesníček Lesák, protože měl rád les. Jeho úkolem je plnit čistotu lesa. Musí uklízet šišky, odpadky po lidech, ale také plesnivé houby.

Podobá se živočichům lesa. Jeho hlava vypadá jako srnčí hlava, krk má huňatý jako kožich lišky, ruce jsou malé, ale velmi pracovité a šikovné, tělo je hubené a vypracované a nohy mají většinou tlusté, ale tenhle skřítek je měl hubené a vyběhané. Dožívá se tisíce let a je mu sto let. Do výšky moc nevyroste, sotva půl metru. Nosí na sobě kabátek, který je upletený z jehličí a kalhoty z kytek. Bydlí v lese. Domeček si postavil sám z listí, větví, jehličí a šišek.

Vlastimil Trnka

Můj skřítek se jmenuje Nepořádník. Dělá velký nepořádek v tašce.

Z kapsy mu kouká hadřík na utírání štětců, nosí tričko umazané od temper, vodovek a pastelek a vlasy jsou plné pilin z ořezaných tužek. Všechno zkoumá svýma zelenýma očkama, všude strká svůj malý špičatý nos. Uši a pusu má takové akorát, ani velké, ani malé. Vejde se mi do dlaně a váží sotva pár deka.

Hospodaří ve školní tašce, občas se podívá i do kapsáře.

Barbora Štokrová

Je to trochu divné, ale můj skřítek se jmenuje Lucinka, protože to je holčička jako kytička. Je milá, šikovná a chytrá. Jejím úkolem je pomáhat všem dětem, i těm zlobivějším, rozdávat radost, rozptylovat chmury a dětský svět činit veselejším a to není jednoduchý úkol.

Lucinka má světlé dlouhé vlásky, stažené červenými beruškami do dvou culíčků. Velké modré oči plné jiskřiček září v kulatém obličeji s malým nosíkem a pusou stále rozesmátou od ucha k uchu.

Bydlí se svojí kamarádkou v malém domečku u lesa, z kterého chodí každý den za dětmi do škol, školek, dětských domovů a nemocnic.

Děti jsou šťastné, že ji mají a můžou se na ni spolehnout. Kéž by takových skřítků bylo více.

Matyáš Nepraš

Můj skřítek se jmenuje Hudebníček. Učí děti a ostatní skřítky hrát na hudební nástroje. Mě učí hrát na bubny a mojí sestru na klavír.

Hudebníček má velké modré oči, zrzavé vlasy a nosí vysokou čepici. Čepice je větší než samotný skřítek. Rád nosí zelené oblečení a špičaté boty s bambulí.

Hudebníček bydlí u mě pod postelí v krabici od bot. Každý večer mi dává dobrou noc a hlídá mi pokojíček.

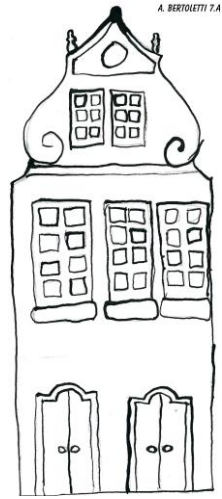
Vendula Přenosilová

Můj oblíbený skřítek se jmenuje Lotranda. Ráda schovává lidem věci a vymýšlí lotroviny.

Když si dítě zanechá hračky po zemi, tak si je vezme. Odnese pohozené kočárky, autíčka, plyšáky nepořádným chlapcům i dívkám.

Moje skřetice si sama ušila hnědofialové šaty a botičky s bambulkami. Na svět se dívá velkými modrými kukladly. Svým malým nosíkem čmuchá kolem sebe. Pod hnědým kulíškem ukrývá své zrzavé dlouhé vlasy vztyčené nahoru. Její tvář zdobí mateřské znaménko ve tvaru srdce. Lotranda je usměvavá, menší postavy. Jejím domovem je koš plný různých hadříků. Jsem ráda, že Lotrandu mám, protože patří do ohrožených druhů skřítků.

Agáta Balátová

Můj malý skřítek se jmenuje Dalibor a příjmení nemá. Někdy se mu říká Ušáček.

Jeho úkolem bylo dříve léčit zvířata. Před lety se staral o koně, nyní pečuje o zdraví našich koček a psa. Zajde se podívat i do kravína.

Daliborovi je už devadesát let, ale mezi skřítky patří mezi mladé. Ušáček měří třicet centimetrů. Má hodně velkou hlavu a tělo k ní má malé. Jeho veliké uši slyší každý nářek. Jeho modré oči mile září na vše okolo, a proto ho má každý rád.

Skřítek spává na půdičce nad chlévem. Udělal si tam pelíšek ze sena. Nanosil si tam peříčka a ušil si deku z poztrácených kapesníků. Jeho největší kamarád je kocour Mourek. Lidem se Dalibor neukazuje.

Kateřina Rytinová

Jmenuje se Flora. Je to přírodní skřítek. Pro Floru to je nejhezčí jméno na světě a nikdy si ho nezmění.

Jejím úkolem je starat se o zraněná zvířátka a především je v zimě krmit. Také chrání květiny, aby je nikdo neutrhl. Když ji někdo utrhne, musí zasadit novou a úplně stejný druh. Jejím koníčkem je krasobruslení. Umí i dobře kreslit.

V létě nosí zelené šaty. Udělala si je z listů. Také má na hlavě mašle. Na každém culíku jednu. Vyrobila si je ze zeleného listu javoru. Dívá se na svět modrýma očima. Měří 41 centimetrů.

Hlavně nesmím zapomenout na boty ze slupky z limetky. V zimě vyleze ven oblečená v bundě. Má ji z chmýří od pampelišky. Oteplováky vznikly z ovčí vlny. Na nohou nosí boty ze stromové kůry. A na hlavě má místo mašlí čepici z víčka od petláhve. Je to blondýna s šálou z pavího pera.

Žije v České republice v lese nebo někde v přírodě. Možná tento druh uvidíme i v Německu. Ale málokdy.

O princeznách

Adéla Kačerovská

Ráno princezna Maruška vstala, bylo krásné slunné ráno, otevřela okno a řekla: „To je krásné ráno, den na projížďku na koni. Ale vždyť mám dnes narozeniny!“

Hned se nasnídala, oblékla a šla navštívit tatínka krále. Dvorní dámy ji dovedly ke koni, princezna nasedla a jela do lesa. Do lesa přijela kolem poledne, když si všimla, že neví kudy zpět do zámku. Bloudila, hledala cestu a najednou viděla v dálce někoho. Byl to princ Petr. „Dobrý den , nevíte kudy se jde do Veselého království?“ zeptala se Maruška. „Náhodou vím, jsem prince Petr a kdo vy?“ řekl. Petr.

Cesta trvala až do odpoledne. Princ zůstal na večeři. Potom šli s Maruškou do zahrady. Užili se celý večer, hlavně Maruška.

Vendula Přenosilová

Sobotní ráno bylo pro princeznu moc nudné. Princezna Karolína se převalovala v posteli, protože stále myslela na zlého čaroděje Čáryfuka. Ten byl odporný a chtěl si ji vzít za ženu, ale princezna ho odmítla. Čaroděj se rozzlobil a slíbil, že se jí pomstí. Karolína vstala a šla posnídat.

Potom ce celé dopoledne strávila přípravou zítřejší slavnosti. Vyzdobila celý zámek květinami a mašlemi. Po namáhavých přípravách dostala hlad a moc se těšila na oběd. Na prostřeném stole na ní čekalo mnoho jídla. Karolína vše snědla a moc si pochutnala. Na konec svého hodování se zakousla do osudného jedovatého dortíku.

Ten jí tam nastrčil Čáryfuk. Princezně se zamotala hlava, lapala po dechu a omdlela. Naštěstí jídelnou právě procházel služebník Vašík. Rozběhl se k princezně a zjistil, že v pootevřené puse má červenou tekutinu, ale nebyla to krev.

Vašík chytil princeznu do náruče a praštil jí do zad. Karolína si prudce odkašlala a v tom vyletěla jedovatá voda ven. Zachráněné princezna otevřela oči a usmála se na Vašíka. Ten jí slíbil, že vždycky bude u ní a bude ji chránit, aby jí nemohl ohrozit čaroděj.

Bylo pozdě, měsíc svítil na obloze a celý zámek šel spokojeně spát.

Kateřina Rytinová

Jednou ráno v sobotu překrásně svítilo slunce. Princezna se probudila. Hodně se lekla, protože před ní byla pavučina a na té pavučině seděl velký pavouk. Kde se tam vzal? Princezna přemýšlela a po chvíli si řekla: „Vždyť já jsem včera nechala otevřené okno, proto sem vlezl pavouk! Vstala z postele a šla se umýt. Když se pečlivě umyla, šla ven. Venku trhala květiny a zpívala si píseň: „Tralala tralala přede mnou roste fiala.“ Vtom si uvědomila, že opět nezavřela okno. Běžela ho zavřít.

Ale v tom okamžiku jí maminka volala, ať už se jde naobědvat, aby jí to nevystydlo. Princezna jedla, co nejrychleji uměla. Všechna sousta jídla spolykala a už konečně mohla běžet. Najednou ji zavolal tatínek, aby vyluxovala. Princezna co nejrychleji luxovala. Konečně už to měla hotové. Honem rychle běžela nahoru do svého pokoje zavřít to okno, ale už bylo pozdě. Pokoj byl plný pavouků. Princezna se lekla a vykřikla: „Aáááááá!!!“

Byla velmi krásná, měla na sobě modré skleněné střevíce, fialové šaty s růžovými mašlemi, zlatou korunu a stříbrný prstýnek s diamantem. Pavoukům se také líbila. A proto na ní lezli. Princezna nevěděla, že se pavoukům líbí, ona si myslela, že pavouci jí chtějí něco udělat.

Naštěstí to vykřiknutí maminka s tatínkem slyšeli a hned zavolali rytíře. Rytířům těch pavouků bylo líto, že je musejí zabít, tak tedy počkali, až král s královnou odejdou. Když odešli, rytíři odnesli pavouky do lesa tam, kam patří. Princezna mohla jít znovu na zahradu. Okno v jejím pokoji už bylo zavřené, takže se nemusela strachovat. Zpívala si píseň: „Tralala tralala přede mnou roste fiala.“ Venku se setmělo a princezna nechtěla domů, protože květiny se jí moc líbily.

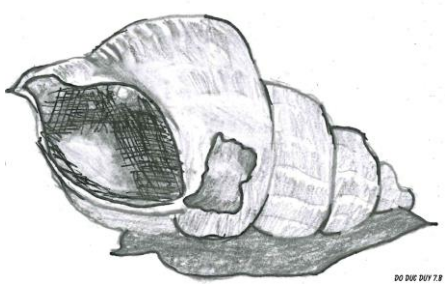
Maminka se o princeznu bála, aby venku tak dlouho nenastydla. Vzala jí už domů, společně spolu povečeřeli. A princezna musela jít spát. Rodiče už jí nechtěli pořád říkat princezno. Vymysleli nové jméno. Perfektně se k ní hodilo. Nově se jmenovala Květoslava. Květoslava po tom náročném dni hned usnula. Za ten den si ani nevšimla, že se zapomněla nasnídat.

Slohové práce žáků 2. B (p. uč. M. Králová)

Můj tatínek

Jiřina Kmochová 2. B

Můj tatínek má modré oči, blonďaté vlasy, veliké tělo a nemocné srdce. Ale je to můj hodný tatínek. Který rád pracuje a má rád koně.

Moje maminka

Kristýna Mejstříková 2. B

Moje maminka se jmenuje Marcela. Pracuje v domově důchodců, kde vaří ta nejlepší jídla na světě. Má hnědé vlasy a zelené oči. Ráda plete, čte a kouká

na staré filmy. Máme ji moc rádi.

*Práce žáků 3. B - **Pohádky o lišce a zajíci** (p. uč. R. Jelínková)*

Barbora Horynová

V lese žila liška Šiška a zajíc Krajíc. A Šiška si vzpomněla, že má veverka Dominika narozeniny. A šla pro zajíce Krajíce, aby koupili veverce Domče dárek. „Koupíme jí oříšky!“ řekl zajíc. A zůstali u Domči až dodnes.

Jakub Náhlovský

Jednou potkala liška Leontýnka zajíce Hnědáska a skamarádili se. Šli po cestičce a najednou se propadli do veliké díry. V té díře byla nějaká nora. Z té nory se ozvalo: „Kdo je tam?“ „Já liška Leontýnka a já zajíc Hnědásek.“ A zase se ozvalo: „Aha, tak to jste vy, nezbedové, jen počkejte!“ Z nory vyleze jezevec Tonda. Liška a zajíc se lekli, vyškrabali se ven a utekli. Jezevec Tonda se jim vysmál, že jsou strašpytlové.

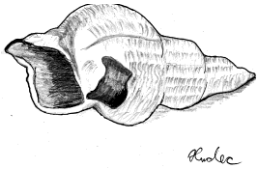
Lukáš Jirovský

V lese žila liška Laura. Jednou ta liška potkala zajíce Ušáčka. Skákali přes pařezy. A když se unavili, šli k hájovně. Tam jim otevřel hajný. V té hájovně měla Laura pelíšek. A protože tam přišel i Ušáček, tak mu hajný ustlal taky. A pak, když hajný zhasnul, oba usnuli. Spali a spali, až do rána. A zazvonil zvonec a pohádky byl konec.

Slohová práce a básně 5. A (p. uč. J. Zelinková)

Moje štěstí

Alena Starečková 5. A

Kolikrát si myslím, že nemám v životě štěstí. Mrzí mě, že nemám pěkné známky, a že jsem nebyla u moře. Za špatné známky si můžu sama. A k moři se jednou určitě podívám, když se někdy dívám v televizi na nemocné děti, jsem šťastná, že jsem zdravá. A když máma vypráví o své práci v nemocnici, musím uznat, že štěstí je vlastně moje zdraví, vlastní domov a rodina. Asi bych měla štěstí, kdyby se mi jednou splnil sen, pracovat v zoologické zahradě.

Pro maminku
Matyáš Vejdělek 5. A

Když tě vidím, maminko,
jak se o nás staráš,
vaříš, pereš, uklízíš
a pro sebe čas nemáš.

Když tě vidím, maminko,
jak to nemáš lehké,
snažím se ti pomoci,
ať to nemáš těžké.

Do ruky ubrousek čapnu,
snažím se utírat prach,
všechny své síly do práce zapnu,
umím to, neměj strach.

Moje maminka
Lucie Emingerová 5. A.

Mámo, ty máš hebké vlasy,
žluté jako zralé klasy.
Dlouhé jako pěšina,
co tmavý les protíná.

Jsou jak letní vzpomínky,
vlasy mojí maminky.
Jak červené plamínky,
je láska mé maminky.

Moje maminka
Michal Drahorád 5. A

Když se mi nic nedaří,
maminka mě podpoří.

Dodává mi odvahu,
taky dobrou náladu.

Když se mi něco vydaří,
oči se jí rozzáří.

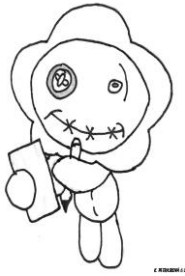
Pohladí mě po vlasech,
a já všechno zvládnu hned.

Mám maminku hodně rád,
jsem s ní velký kamarád.

Přišlo jaro
Lucie Emingerová 5. A

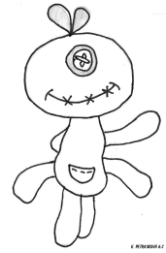
Přišlo jaro se sluníčkem,
zem otvírá zlatým
klíčkem.
První roste sněženka,
malá bílá květinka.
Druhý zase petrklíček,
nese s sebou zlatý klíček.
Fialinka voňavá,
hezkou vůni rozdává.
Pampeliška střapatá,
celá je jak ze zlata.

Čerti
Michaela Veselá 4. C

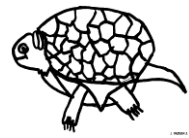
Pane čerte,
jménem Berte,
já jsem malý chlapeček,
prosím, dejte mi
perníček,
já vám za to slibuji,
že maminka neřekne: „Kubo, já tě varuji!“
Já už budu hodný moc,
a teď čerte, dobrou noc.

Čerti už jsou zase tady
běhají z pekla do zahrady,
bojte se, bojte se!
Čert vás brzy odnese,
a vy s ním budete pobíhat po lese.
Tomu já nevěřím,
klidně tam poběžím,
už se chystám na cestu,
najdu si tam nevěstu.
Tak se mějte čau a pá,
na čerty zakřičím: „Kšá!“

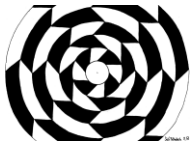

Máme doma želvu
Barbora Horynová 3. B

Máme doma želvu,
a ta pořád leze.
Jenže je tak pomalá,
že nikam nedoleze.
Máme doma hada,
ten se s želvou hádá,

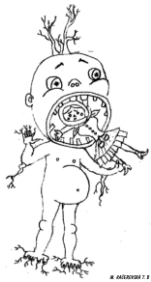
jestli domů pozvou
nového kamaráda.
Pozvali si ježka Peška,
jenže želva tu návštěvu
zmeškává.
Protože je pomalá,
jako slimák Chomala.

Básně žáků 4. B - ***O princích*** *(p. uč. Závůrková)*

E. Procházková, M. Hanzálková,
B. Štokrová, J. Jirsa, Z. Lanc

Znám jednoho líného prince,
co se stále válí u pece.
Dělá samé hlouposti,
všem je to jen do zlosti.
Utrácí své peníze,
jako zloděj v kabince.
Jeho oblíbená služka
se jmenuje Maruška.
Návrhy má na daně,
chová se tak nadaně.
Je líný jako veš
a páchne jako keř.
Vypadá jak moudrý muž,
přitom je jak tupý nůž.

J. Kratochvílová, D. Matoška,
M. Pokorný, K. Rytinová

Princ vyráží na cestu,
chce si získat nevěstu.
Princezna už čeká
u velikého draka.
Princ zabije nestvůru
a princezna má ruce vzhůru.
Princ popadne nevěstu
a políbí ji na cestu.
Královna je už vyhlíží,
sláva!, právě přijíždí.
Mají velkou radost,
přichystají slavnost.

A. Balátová, H. Lázňovská,
T. Muška, V. Trnka, L. Žák

Kdo zabíjí draka?
Nebo čaroděje Mraka?

Princ statečný a milý,
každý ho má rád.
Jenom někdy bývá chtivý,
při víně chtěl by se smát.
Někteří jsou někdy zlí,
jenom po penězích by šli.
Ten pravý proseká trní,
vydá se cestou necestou,
svou princeznu zachrání,
stane se jeho nevěstou.

A. Kačerovská, V. Kádner,
V. Pokorná, D. Pokorný

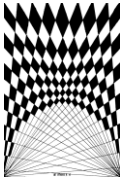
Princezna malá,
na prince mává.
Princ přijel na koni,
na princeznu zazvoní.

Uspořádal se velký bál,
princezna má krásný šál.
Princ se krásně oblékl,
korále jí navlékl.

Tancoval s princeznou,
s princeznou překrásnou.
princ odjel do boje,
princezna zahodila závoje,

Po boji přijel domů,
mezitím vyrostlo spoustu stromů.
Princeznu si vzal za ženu
a já jim půjdu hrát na svatbu.

Svatba se povedla,
princ přinesl povidla.
Princezna byla nadšená,
s princem snědla povidla.

Chvála dějepisu (p. uč. K. Landová)

Dějepis
M. Paděra , Š. Novotný , V. Šusta 6. C

Český jazyk to je nuda,
matika je dřina velká,
v dějepise je to nej,
pravěk to je samý děj.
Dějepis je zábavný
baví to i šestáky,

o prázdninách bez dějáku,
jak to zvládnem to nechápu.

Bojovná Sparta
J. Jícha, J. Heřmánek 6. A

Byla jedna Sparta
bojovná to byla parta.
Sparťané se rozzuřili
proti Athénám vyrazili.

Sparta všechno dobyla
Athény po 30 letech pobila.
Po pár letech této války
Peršané připluli z dálky.

Sparťané bojovali čestně
ale dopadlo to děsně.

Dědeček
Barbora Schreierová 8. B

Ach dědečku milý
Vlasy ti šediví
Vyprávíš mi, jak jste žili
Bez televize bez obživy
Dívám se a nedýchám
Jenom tiše poslouchám
Utíkal jsi z tábořiště
Ve vlaku jsi seděl tiše
Schovával ses jak se dá
Aby tě nikdo nehledal
Co si myslíš?! Povídá
Nikdo ani nedutá
Teda dědo ty jsi skvělý
Jak hrdina co hned zmizí
Létal jsi bez křídel
Za sebou ses ohlížel
Nevzdal jsi nikdy nic
Špatná léta ta jsou pryč
Máš i ženu plno dětí
A vnoučata co tě těší

*Práce žáků 6. A - **Básně v próze** (p. uč. L. Švarcová)*

Je to lampa?
David Horáček

Ráno vychází za obzorem. Svítí, svítí, ale baterky nepotřebuje. Nedívej se na něj, oslepneš. Poletuje po nebi, ale nemá křídla. Hřeje na duši, hřeje na kůži. Postupem času přelétá a na konci sejde po schodech opět za obzor. A vystřídá ho jeho bratr. (slunce)

Je to dým?
Jakub Jícha

Pluje si klidnou cestou s ostatními. Nikdo ho nikam nežene. Někdy je vidět, někdy ne, tlumí záři slunce. Někdy tmavne, to je asi naštvaný. Pluje tiše, ničeho si nevšímá. Občas se roztrhne na další. Bude to dým na bílém podkladu. Je to dým? (mraky)

Je to ovečka?
Anna Mašková

Viděla jsem ovečku. Neskákala, neběhala, pouze plula. Byla pěkná, baculatá. Skoro jsem jí nestačila, ztratila jsem ji za horama. Její vlna byla pěkně načechraná. Ať si dál pluje, ovečka bílá.
(mraky)

*PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY*

Po písemce z matematiky:

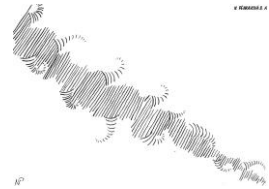
Nadaný a líný žák: „Paní učitelko, a přeponu vypočteme tak, že sečteme odvěsny?.....“

Nenadaný a pilný žák: …..„Paní učitelko, já jsem ze zoufalství použil Pythagorovu větu!

Dějiny trochu jinak:

- „Kde je v Kutné Hoře Jezuitská kolej?“ „Na hlavním nádraží.“
- „Co je galerie?“ „Obchod s léky.
- „Kdo byla Eliška Krásnohorská?“ „Manželka Klementa Gottwalda!“.
- „Z kterých územních celků se skládala vzniklá ČSR?“ „Z Uralu.“
- „Co je lapidárium?“ „Je to hovínko pravěkého člověka.“ (správně koprolit)
- „Kdo byli bohatýři?“ „Ruských bylin hrdinové –děda Mráz a Sněhurka.“
- „Vyjmenuj sochy svatých pod jezdeckou sochou sv. Václava.“ „Prokop, Libuše, Marie Terezie, Venuše.“
- Lidice bylo „město židů“ a proto bylo srovnáno se zemí.
- „Kdy byl zavražděn svatý Václav?“ „6. července 1945.“

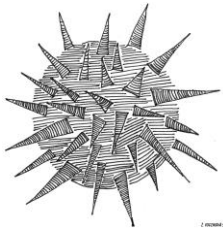

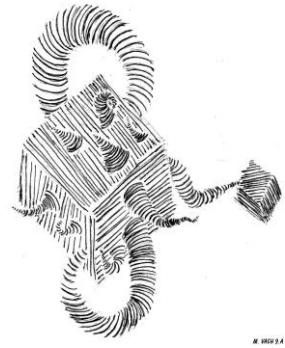

- „Co se stalo na Libici nad Cidlinou?“ „Tam byl postaven Sázavský klášter.“
- Libice nad Sedlinou.
- „Jakým jazykem byl napsán starý zákon?“ „Portugalštinou“.
- „Kdo byl Dětmar?“ „První prokop.“

Výchova ke zdraví v pojetí žáků:

- Doping ve sportu? Když si někdo píchá hemeroidi.
- „Co je to puberta?“ „Vyspívání!“
- „Co je menstruace?“ „Únik dospělého vajíčka.“
- „Kde roste pubické ochlupení?“ „Na intymních mýstech.“

Moudrosti z vlastivědy:

- „Kdo byl první komunistický prezident?“ „Jurij Gagarin!“
- „Jan Palach se upálil na počest příjezdu sovětských vojsk.“

Matematická olympiáda

Okresní kolo:

Kategorie Z9 **15 *řešitelů, 4 úspěšní***

Do okresního kola postoupil: *Jan Balát z 9. B, skončil na 7. místě*

připravovala p. uč. H. Blažková

Kategorie Z7 **30 *řešitelů, 1 úspěšný***

Do okresního kola postoupila: *Radka Vilímová ze 7. B, skončila na 11. - 15. místě.*

Kategorie Z6 ***26 řešitelů***

Do okresního kola postoupili: *A Mašková, Pham Cao Thuyen, K. Petrásková a J. Plechatová*

1. místo *Anna Mašková* *6. A*

2. místo *Pham Cao Thuyen* *6. B*

připravovaly p. uč. M. Špitálníková a E. Hrabánková

Matematický klokan 2014

Cvrček: ***.620 řešitelů v okrese***

1. místo	Lukáš Ondráček	3. B	69 bodů	16. - 18. místo v okrese
2. místo	Michael Pokorný	3. B	62 bodů	37. - 41. místo v okrese
3. místo	Danielala Blahutová	3. A	59 bodů	60. - 63. místo v okrese

Klokánek: ***703 řešitelů v okrese***

1.- 2. místo	Karolína Nováková	5. B	95 bodů	18. - 19. místo v okrese
1. - 2. místo	Radek Pazdera	5. B	95 bodů	18. – 19. místo v okrese
3. místo	Alice Havelková	5. B	93 bodů	20. - 21. místo v okrese

Benjamin: ***660 řešitelů v okrese***

1. místo	Anna Mašková	6. A	76 bodů	17. - 20. místo v okrese
2. místo	Lenka Zuchová	7. B	66 bodů	49. - 54. místo v okrese
3. místo	Ondřej Houda	7. A	64 bodů	59. - 63. místo v okrese

Kadet: ***634 řešitelů v okrese***

1. místo	Jan Balát	9. B	88 bodů	4. místo v okrese
2. místo	Tomáš Dražan	9. A	73 bodů	13. místo v okrese
3. místo	Eva Mulenková	8. A	71 bodů	15. místo v okrese

Pythagoriáda

Do okresního kola postoupili: *M. Vejdělek, M. Drahorád, Š Štípek, A. Havelková, K. Novák, Pham Cao Thuyen, M. Čermák, N. Melcerová, J. Prokeš, Jiří Plzák, J Kopecký. E. Mulenková, T. Veselá a J. Bucifal*

Okresní kolo:

5. ročník ***28 řešitelů***

11.- 12. místo	Matyáš Vejdělek	5. A	úspěšná řešitelka
19. - 23. místo	Michal Drahorád	5. A	úspěšný řešitel
19. – 23. místo	Štěpán Štípek	5. B	úspěšný řešitel
24. – 26. místo	Alice Havelková	5. B	úspěšná řešitelka

připravovaly p. uč. J. Zelinková a p. uč. L. Kratochvílová

6. ročník **29 *řešitelů***

6. - 7. místo	Kryštof Novák	6. A	úspěšný řešitel
8. – 10. místo	Pham Cao Thuyen	6. B	

připravovala p. uč. M. Špitálníková a p. uč. E. Hrabánková

8. ročník ***24 řešitelů***

9. – 11. . místo	Kopecký Josef	8. B	

připravovala p. uč. E. Hrabánková

Bobřík informatiky

Soutěž probíhá na školách, u počítačů. Každý soutěžící dostane elektronický test s otázkami. Po skončení testu se soutěžící ihned dozví, kolik bodů získal, které úlohy odpověděl správně a zda bobříka ulovil (*www. ibobr.cz*)

Pořadí za školu:

Mini *20 úspěšných z 36 řešitelů na škole, 1400 úspěšných ze 5605 řešitelů v ČR*

1. místo	Matyáš Vejdělek	5. A	172 bodů
2.- 3. místo	Lenka Horáková	5. A	156 bodů
2.- 3. místo	Josef Kmoch	5. B	156 bodů

Benjamin *11 úspěšných z 70 řešitelů na škole, 1710 úspěšných ze 8354 řešitelů v ČR*

1. místo	Kateřina Jirovská	7. A	197 bodů
2. místo	Karolína Matoušková	6. B	176 bodů
3. místo	Jarmila Plechatová	6. C	172 bodů

Kadet *14 úspěšných z 57 řešitelů na škole, 2657 úspěšných z 7517 řešitelů v ČR*

1. místo	Jan Balát	9. B	213 bodů
2. místo.	Václav Urban	9. B	184 bodů
3. místo.	Miloslav Vach	9. A	182 bodů

připravovaly p. uč. E. Jelínková, p. uč. M. Špitálníková

Recitace

Školní kolo:

1. kategorie *- druhý a třetí ročník:*

1. místo:	Jonáš Dehbi	3. C
2. místo:	Nátálie Hendrychová	3. B
3. místo:	Jan Kmínek	2. B

2. kategorie *- čtvrtý a pátý ročník:*

1. místo:	František Hejný	4. A
2. místo:	Anežka Chalupová	4. A
3. místo:	Petra Vilímová	4. C

3. kategorie *– šestý a sedmý ročník:*

1. místo:	Michaela Faiferová	6. B
2. místo:	Radka Vilímová	7. B
3. místo	Martina Nešporová	7. B

4. kategorie *– osmý a devátý ročník:*

1. místo	Kateřina Brožková	8. B
2. místo:	Štěpán Chalupa	9. A
3. místo:	Matěj Matoušek	9. A

Školního kola recitační soutěže se zúčastnilo celkem 51 žáků, z toho 31 žáků 1. stupně.

Okresní kolo:

2. místo: Anežka Chalupová *postoupila do krajského kola*

připravovala p. uč. M. Vilímková

připravovaly vyučující ČJ

Olympiáda v ČJ

Do okresního kola postoupili J. Petrásek z 9. B a Z. Jará z 9. A

Okresní kolo:

Kategorie I. ***30 soutěžících***

15. – 21. místo	Jiří Petrásek	9. B
22. – 23. Místo	Zuzana Jará	9. B

připravovaly p. uč. Polzerová a p. uč. Švarcová

Výtvarná soutěž *„Světový den vody 2014“*

Školní kolo:

I. kategorie:

1. místo:	Petra Freyová a Matyáš Dvořák	3. A	*společná práce*
2. místo:	Daniela Blahutová	3. A	
3. místo:	Karolína Vondrášková	3. A	

II. kategorie:

1. místo:	Agáta Nosálová	6. C	
2. místo:	Radek Pazdera, Tomáš Vondráček	5. B	*společná práce*
3. místo:	Kateřina Rytinová, Martina Petrásková Vendula Přenosilová, Jana Kratochvílová	4. B	*společná práce*

III. kategorie:

1. místo:	Eva Mulenková	8. A
2. místo:	Kateřina Brožková	8. B
3. míst:	Barbora Schreierová	8. B

Florbal

Krajské kolo:

V letošním školním roce se nám podařil historický **postup do krajského kola** v kategorii starších žáků, které se konalo v Praze na Braníku. V turnaji jsme nakonec obsadili krásné **5. místo**. K medailím nám chyběla trocha štěstí ve vyřazovacích bojích (čtvrtfinále: UJ – Neratovice 1:2).

Do krajského kola jsme postoupili vítězstvím na turnaji ve Zruči nad Sázavou a vítězstvím v okresním finále nad kutnohorskými základními školami.

Sestava: Lukáš Verner (G), Jiří Vokřál, Jan Verner, Kryštof Uher, Jiří Petrásek, Pavel Hrabánek, Roman Bílý, Martin Feher.

Minifotbal

Okresní finále:

V letošním roce se naší základní škole podařilo opět **vyhrát okresní finále 6. - 9. ročníků.**

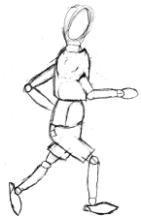
Cesta do finálového turnaje vedla již tradičně přes **vítězství na okrskovém kole ve Zruči nad Sázavou.**

Sestava: Jaroslav Kopp (G),Tomáš Kopp Marek Bílek,Jiří Vokřál, Pavel Hrabánek, Martin Feher, Lukáš Verner, Jiří Petrásek.

McDonald´s Cup *fotbalová soutěž pro žáky 1. stupně*

Okresní kolo: *14. 5. 2014 Čáslav*

2. místo: Šimon Novotný 1. C, Kristián Marek 1. B, Lukáš Jirovský 3. B, Vojtěch Mejstřík 2. C, Adam Šusta 2. C, Tomáš Roubíček 3. C, Lukáš Ondráček 3. B, Tomáš Slavík 3. C, Miroslav Flieger 3. A, Jakub Pazdera 2. B, Michal Čálek 2. A, Matěj Král 3. B, Matyáš Dvořák 3. A

Vybíjená

Preventan Cup

Okresní kolo:

5. místo dívky - výběr z 5. A a 5. B *29. 4. 2014 Kutná Hora*

6. místo: hoši - výběr z 5. A a 5. B *30. 4. 2014 Kutná Hora*

Pohár rozhlasu *(atletika družstev, okres)*

Starší žáci*:*

Dívky:

3. místo Eliška Červenková, Barbora Benešová, Barbora Andrlová, Patricie Semíková, Lucie Šafaříková, Denisa Zubcová

Chlapci:

3. místo Jiří Petrásek, Jiří Vokřál, Jan Balát, Jaroslav Kopp, Pavel Hrabánek, Jiří Sobotka, Marek Bílek

Mladší žáci:

Dívky

5. místo

Chlapci

4. místo

Atletická olympiáda *(jednotlivci, 20. 9. 2013)*

Přípravka

2. místo štafeta hoši (4x60 m): Jakub Vyhnánek 5. B, Michal Čermák 6. A, Tomáš Skalický 5. A, Matěj Šiml 5. B

1. místo **skok daleký**: Michal Čermák 6. A

1. místo **150 m**: Michal Čermák 6. A

3. místo **60 m**: Jakub Vyhnánek 5. B

Starší žáci:

1. místa (přeborník okresu): Jan Balát (oštěp, disk), Denisa Zubcová (60 m př., 4x60m), Barbora Benešová (4x60m), Eliška Červenková (4x60m), Michaela Švarcová (4x60m)

2. místa: Patricie Semíková (koule), Lukáš Verner (60 m př., 4x60m) Jan Verner (4x60m), Jaroslav Kopp (4x60m), Jiří Petrásek (4x60m), Barbora Benešová (60 m, skok daleký), Eliška Červenková (oštěp)

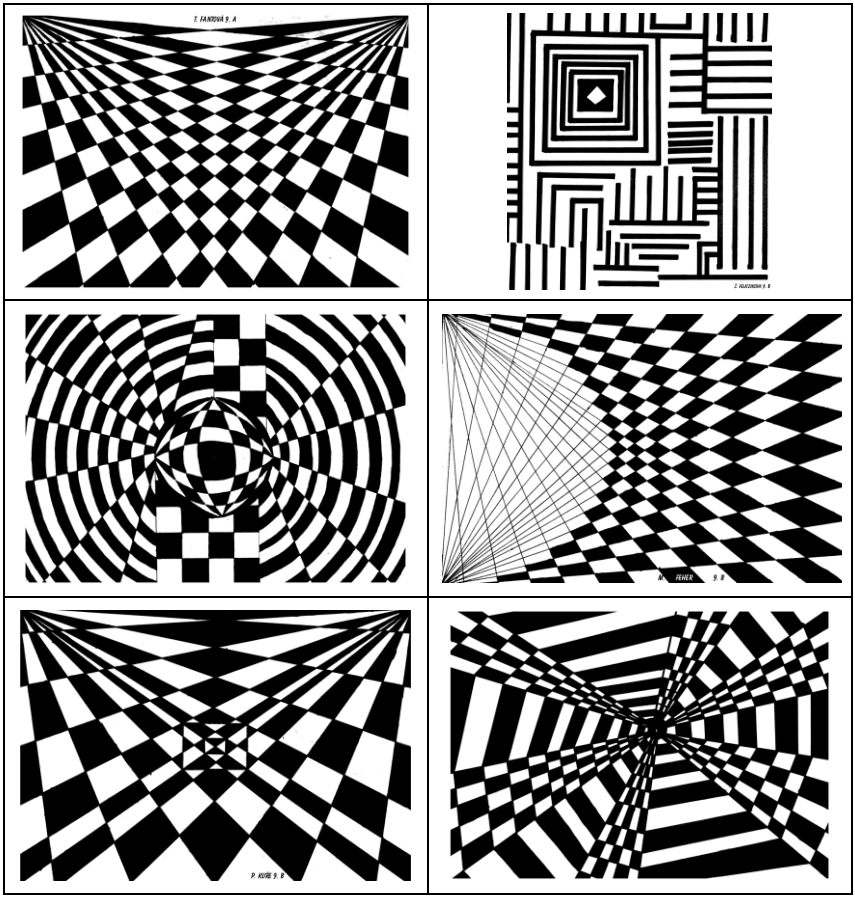
3. místa: Barbora Benešová (300 m, oštěp), Jan Verner (vrh koulí), Jaroslav Kopp (300 m, skok vysoký), Eliška Červenková (1500 m, 60 m př.), Adéla Mihulová (150 m, 800 m), Patricie Semíková (kriket)

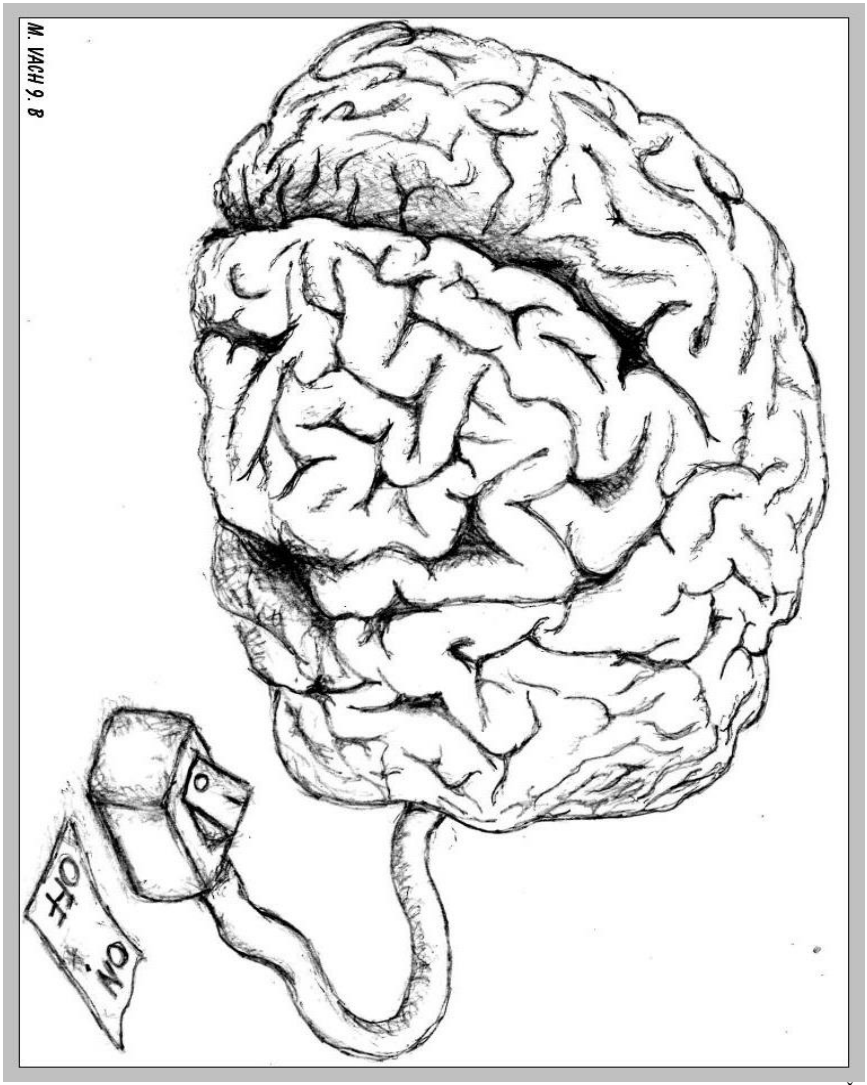
na sportovní soutěže žáky připravovali učitelé TV

„Zpívá celý okres“ *(soutěž ve zpěvu třídních kolektivů, 4 školy)*

1.místo třída 7. B

připravoval p. uč. Červený

Obrázek na titulní straně je kolektivní prací dětí z výtvarného oboru ZUŠ.